EUGEN JANITSEK

TOPONIMELE DE ORIGINE UCRAINEANĂ DIN ÎMPREJURIMILE BECLEANULUI (JUD. BISTRIȚA-NĂSĂUD)*

În cercetarea istoricului şi a răspândirii grupelor etnice ucrainene din Transilvania, de-a lungul veacurilor, un rol important îl au stabilirea răspândirii teritoriale, stratificarea şi cronologizarea numelor topice de origine ucraineană, fapt ce necesită un studiu amănunțit şi general diacronic şi sincronic al acestora. Remarcăm, de asemenea, că locurile de aşezare ale unor grupuri etnice ucrainene, asimilate în cursul veacurilor trecute de populația românească sau, mai rar, de cea maghiară, nu corespund totdeauna răspândirii teritoriale a toponimelor de origine ucraineană. Nume de localități ca *Rus, Ruşi, Ruseni, Rusul Bârgăului, Rusul de Jos, Rusul de Sus, Ruşciori, Ruşii Munți, Ruştior* etc., sau ca *Oroszfája, Oroszborgó, Orszfalu, Oroszi, Reussdorf, Reussisschdorf* etc. denotă existența, odinioară, pe teritoriul acestor sate, a unor grupuri de populație ucraineană; însă numele acestor localități au fost create de români, respectiv de maghiari şi de germani, şi, ca atare, nu pot fi considerate de origine ucraineană. Menționăm însă că acest fapt nu exclude existența eventuală a unor nume topice de origine ucraineană în microtoponimia satelor amintite. De altfel, există şi localități cu nume de origine ucraineană – create de ucraineni din aşezările apropiate – care nu au avut niciodată populație ucraineană. Aşa, de exemplu: satul *Moisei* (jud. Maramureş) are şi forme atestate la 1465: *domenium Mayzen,* 1468: *nobilitas de Moyzen,* 1495: *Mayzyn* (Suciu, vol. I, p. 405). Numele maghiar al satului este *Mojszén* şi reflectă o formație ucraineană de la numele de persoană rom. *Mois(e)* + suf. ucr. pos. *-yn.* Ținând seama de datele documentelor istorice (Mihályi, p. 56-58, 345-347, 369-370, 471-472, 482, 492, 582-583, 594-595; Bélay, p. 175 şi R. Popa, 91), de faptul că microtoponimia acestui sat este în întregime românească şi că avem atestări ca: 1365: *Moyze,* 1450: *Mayze,* 1453: *kneziatus Moyzey* (Suciu, I., 405), putem afirma că aşezarea a avut întotdeauna populație românească, iar numele cu aspect ucrainean i-a fost atribuit de către ucraineni, locuitori ai satelor apropiate din Poienile de Sub Munte, Ruscova, eventual din Leordina, Petrova, Rozavlea.

* Comunicare prezentată la Al X-lea Simpozion Național de Onomastică, Cluj-Napoca, 26-28 octombrie 1993.

DACOROMANIA, serie nouă, IX – X, 2004 – 2005, Cluj-Napoca, p. 157-161

BDD-A1810 © 2004-2005 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 23:58:02 UTC)

Aşadar, nu în toate cazurile aria numelor topice ucrainene coincide cu aria de răspândire a populaţiei ucrainene.

De asemenea, din motive metodologice, cele două arii amintite nu pot fi considerate identice, deoarece determinarea ariei de răspândire a toponimelor ucrainene constituie un fapt sincronic, contemporan. Această arie reprezintă repartizarea teritorială a numelor topice ucrainene existente şi astăzi, câtă vreme aria de răspândire a populaţiei ucrainene a fost într-o schimbare continuă în cursul istoriei. Cu alte cuvinte, numele topice ucrainene existente astăzi au fost create în diferite epoci şi, astfel, ele reflectă aria de răspândire a ucrainenilor în diferite perioade istorice. În majoritatea covârşitoare a cazurilor, atestările referitoare la macrotoponimie lipsesc, şi de aceea cronologizarea precisă a acestor nume topice este aproape imposibilă.

Pentru a stabili mai precis răspândirea istorică în trecut a diferitelor grupări etnice răzleţe ucrainene este necesară studierea amănunţită a microtoponimelor de pe teritoriul satelor care puteau să aibă în trecut şi o populaţie ucraineană.

Încă în 1969, într-un articol publicat în primul volum de *Studii şi materiale de onomastică* am demonstrat, pe baza microtoponimiei, că în satul Ruştior (jud. Bistriţa-Năsăud), azi un sat pur românesc, în trecut, pe lângă populaţia românească, a trăit un grup de ucraineni, asimilat de populaţia majoritară românească.

Acum încercăm să arătăm, pe baza microtoponimiei, că la sfârşitul Evului Mediu în satele Rusu de Jos şi Rusu de Sus (ung. Alsóoroszfalu, Felsöoroszfalu), deci nume de localităţi date de români, respectiv de maghiari, situate în apropierea oraşului Beclean (jud. Bistriţa-Năsăud), a trăit, alături de populaţia românească, şi un grup etnic ucrainean, dispărut, asimilat de populaţia majoritară românească.

Satul Rusu de Jos (popular Ruşii de Jos) este aşezat de-a lungul pârâului Meleş, afluent al Someşului Mare, la 3 km de orăşelul Beclean, iar satul Rusu de Sus (popular Ruşii de Sus), de asemenea, se întinde în valea pârâului Meleş, la confluenţa cu pârâul Malinului, la o distanţă de 12 km de Beclean.

Primul document care vorbeşte despre Rusu de Jos datează din 1305; din acesta reiese că numele iniţial al satului a fost *Karachuntelke,* adică terenul sau moşia lui Crăciun. De asemenea, cu numele de *Karachuntelke* apare şi celălalt sat, Rusu de Sus, cu un secol mai târziu, în 1405. Din aceste documente reiese că satele amintite sunt sate iobăgeşti, cu o populaţie românească, în posesiunea magnaţilor Bánffy, apoi Apafi şi Bethlen. Ştiri şi despre o populaţie ucraineană apar într-un document din 1410, când sunt amintite ambele sate cu numele latinesc: *utraque villa Ruthenorum* şi în 1447: *duae possessione Orozfalu.* Însă nici numele vechi ale satelor nu sunt uitate (ceea ce este şi o dovadă a continuităţii populaţiei originare româneşti pe lângă grupul etnic ucrainean aşezat); apar des denumiri ca: *Also Karachuntelke,* în 1467; chiar şi în 1624: *Also Orozfalu alias Karacsontelke.* Primele atestări ale numelor noi ale satelor apar în 1760, cu o formă mixtă: *Also Rusz, Felsö Rusz,* mai târziu, în 1839: *Ruszu gyin Zsosz* şi *Ruszu gyin Szusz.*

BDD-A1810 © 2004-2005 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 23:58:02 UTC)

Deci atestările din 1410: *villa Ruthenorum* şi 1447: *Orozfalu* denotă că grupurile etnice ucrainene în aceste două sate s-au aşezat la începutul secolului al XV-lea, deoarece în această perioadă apar numele noi ale satelor, conținând numele etnic *rus,* adică *ucrainean, rutean.* Populația ucraineană a acestor două sate nu a supraviețuit după a doua parte a secolului XVII-lea, deoarece avem documente (conscripții) sigure că amândouă satele au fost distruse în întregime în 1658, rămânând un scurt timp *deserta praedium*, adică fără locuitori. După un timp ambele sate au fost repopulate cu o populație pur românească. Avem conscripții complete din 1713 şi 1785 cu numele locuitorilor iobagi şi jeleri. Aceste nume de familie sunt toate româneşti, şi astăzi satele amintite au o populație pur românească. În 1960 Rusu de Jos avea 381, iar Rusu de Sus, 416 suflete.

Analizând toponimia satelor amintite, putem vedea că domină categoric microtoponimele româneşti, dar, într-o măsură mai mică, apar şi nume topice de origine ucraineană, moştenite de la grupul etnic ucrainean dispărut. Preluarea acestor toponime de origine ucraineană de către populația românească denotă o conviețuire mai lungă româno-ucraineană încă înainte de distrugerea satelor, în 1658. Această conviețuire trebuia să se desfăşoare de la începutul secolului al XV-lea, când apar ucrainenii, şi până la distrugerea temporară a satelor. Înainte şi după această perioadă satele amintite aveau numai populație românească. Probabil, în cursul perioadei dintre secolul al XV-lea şi a doua jumătate a secolului XVII-lea, acest contact etnic s-a sfârşit cu o asimilare a grupului etnic ucrainean, dar dovada existenței acestui grup s-a păstrat în microtoponimia satelor studiate.

Toponimie de origine ucraineană şi compuse cu numele topice de origine românească secundare, derivate, sunt următoarele:

a) *Satul Rusu de Jos*

1. COŞARGURA (Între Coşargura, Su Coşargura), arăt.; atestat în 1864: Cosargu. Cf. ucr. *kočerga,* dial. *košerga* „vătrai, cârlig".

2. COLDURI, păd., o formație românească cu desinența pluralului de la un etimon ucr. *koloda* „butuc, Buştean"; o derivație românească: Dealu Coldurilor.

3. DULN'IC, păd., toponim cu un aspect ucr., cf. ucr. *dolnyk* „cupa" (Hrynčenko, I, 414). Etimologia nu e sigură.

4. IZBIŞT'A, arăt.; din ucr. *ysbyšte* sau *yzbyšča* „casă țărănească mică"; formație românească: Pă Izbişt'e (Hrynčenko, II, 170).

5. HIJA, păd., deal; Formații rom.: Izvoru Hijii, Dealu Hijii, Su Hija; < ucr. *chyža* „colibă"; 1898: Hizsa (Hrynčenko, IV, 396).

6. HORAI, deal, păd.; din ucr. *hora* „deal, munte"; 1699: Horaj.

7. HORODIŞT'E, deal; din ucr. *horodyšče* „loc unde a fost o fortăreață, cetate" (Hrynčenko, I, 315); 1864: Horodişte.

8. N'IJPOTOCU, păş.; din ucr. *mižpotok* „între păraie" (Hrynčenko, II, 340 şi III, 378).

9. PASĂCA, păd.; din ucr. *pasika* „stupărie, prisacă" (Hrynčenko, III, 99).

BDD-A1810 © 2004-2005 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 23:58:02 UTC)

10. SĂLĂUANA, izvor sărat, deal, arăt.; din ucr. *solotvyna* „pământ sărat; izvor sărat, lac sărat" (Hrynčenko, IV, 164).

11. SIMN'A, deal, păd.

12. UZARINCA, arăt.; din prep. ucr. *u* „la" + ucr. *zarinck* „mal acoperit cu nisip" (Hrynčenko, II, 90).

13. VOLOSCA, arăt.; derivat rom.: Pârâu Volosca; din ucr. *voloska* „românca" (Hrynčenko, I, 25); 1699: Volosca.

14. ZAHORAIA, fân.; derivat rom.: Izvoru Zahoraii; din prep. ucr. *za* „după, peste" + ucr. *hora* „munte, deal".

b) *Satul Rusu de Sus*

1. BUCUNA, arăt.; derivat rom.: Dealu Bucunii; toponim cu un aspect ucr.; probabil derivă de la un etimon ucr. *buk* „făget" + suf. ucr. *-yn(a)*. Etimologia nu e sigură.

2. DUBRUCA, arăt.; derivate rom.: Drumu Dubruşii, Pă Dubruca; din ucr. *dubruka* „pădurice de stejar" (Hrynčenko, I, 425).

3. IAUR, arăt.; derivate rom.: Drumu Iaurilor, După Iauri; din ucr. *javir* „arţar" (Hrynčenko, IV, 534).

4. JĂLĂBOC, arăt.; derivate rom.: Pârâu de la Jălăboc, Izvoru de la Jălăboc; din ucr. *žolobok* „valău, jgheab, covată, troacă" (Hrynčenko, I, 490).

5. HURCA, păd., fân.; din ucr. *horka* „pădure mică" (Hrynčenko, I, 310); 1864: Hurka.

6. POROBISCE, fân.; din vb. ucr. *porubyty* „a tăia, a defrişa", din rădăcina *porub* + suf. ucr. *-yšče* > ucr. *porubyšče* „loc unde a fost o defrişare" (Hrynčenko, III, 345).

7. RUSCAI, deal, arăt., păş., liv.; după tradiţie orală, aici locuiau cândva familii ucrainene; cf. ucr. *ruskyj* „rus".

8. ZACOLIŢA, fân., păş., arăt.; din prep. ucr. *za* „după, peste" + ucr. *okolyc'a* „hotarul satului, margine, împrejurime" (Hrynčenko, II, 48); 1864: Zacolitia.

Următoarele toponime, deşi nu sunt de origine ucraineană, trimit totuşi la foşti locuitori ucraineni ai satului:

9. FERTAIU RUSCALILOR, atestat în 1864: Fertaiul Ruscaliloru, adică „cartierul ruşilor", parte de sat.

10. PÂRÂU RUŞULUI, adică Pârâu Rusului; porneşte de la Zacoliţa.

11. PĂ TRUNUSCURI, arăt.; are şi o atestare din 1864: *Fertaiul Turnescurilor;* probabil la baza acestor toponime stă numele de persoane *Turnovskyj,* tot de origine ucraineană. Etimologia nu e sigură şi este discutabilă.

În încheiere putem afirma că depistarea şi analiza microtoponimelor adeseori ne ajută la stabilirea unor grupe etnice, care în cursul istoriei au trăit, au convieţuit cu populaţia actuală în localităţile studiate, şi de multe ori ne ajută şi la cronologizarea perioadei de existenţă a lor în localităţile cercetate.

BDD-A1810 © 2004-2005 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 23:58:02 UTC)

ABREVIERI

arăt. = arătură.
fân. = fânaţ.
liv. = livadă.
păd. = pădure.
păş. = păşune.

Bélay = Bélay Vilmos, *Máramaros megye társadalma és nemzetiségei. A megye betelepülésétöl a XVIII. század elejéig,* Budapest, 1928.
Hrynčenko = B. D. Hrynčenko, *Slovar' ukrainskogo jazyka,* vol. I – IV, Kiev, 1909.
Mihályi = Ioan Mihályi, *Diplome maramureşene din secolul XIV şi XV,* Sighetul Marmaţiei, 1900.
R. Popa = Radu Popa, *Ţara Maramureşului în veacul al XIV-lea,* Bucureşti, 1970.
Suciu = Coriolan Suciu, *Dicţionar istoric al localităţilor din Transilvania,* vol. I – II, Bucureşti, 1963.

Universitatea „Babeş-Bolyai"
Facultatea de Litere
Cluj-Napoca, str. Horea, nr. 31

BDD-A1810 © 2004-2005 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 23:58:02 UTC)